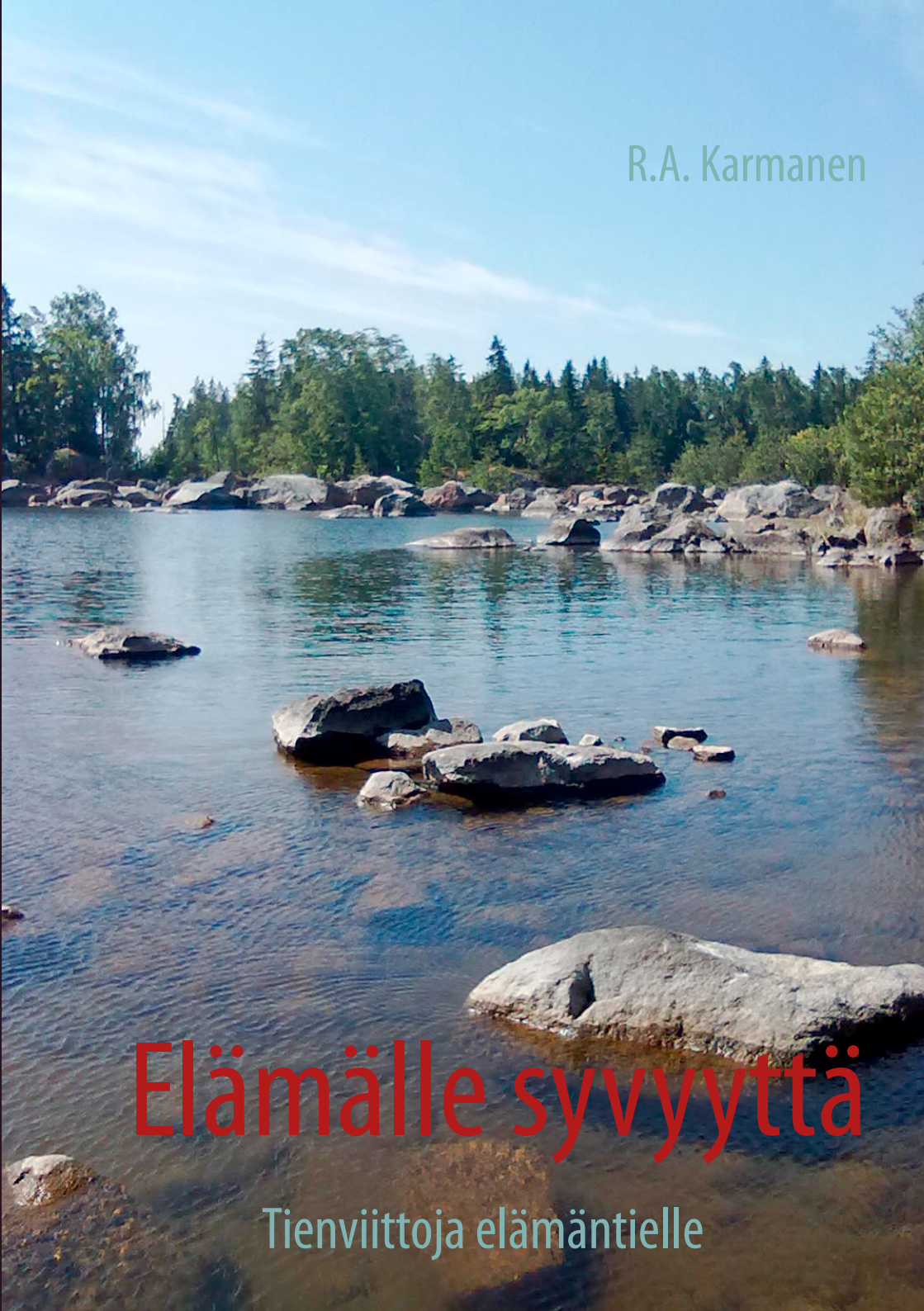

R.A. Karmanen

Elämälle syvyyttä

Tienviittoja elämäntielle

R.A. Karmanen

Elämälle syvyyttä

Tienviittoja elämäntielle

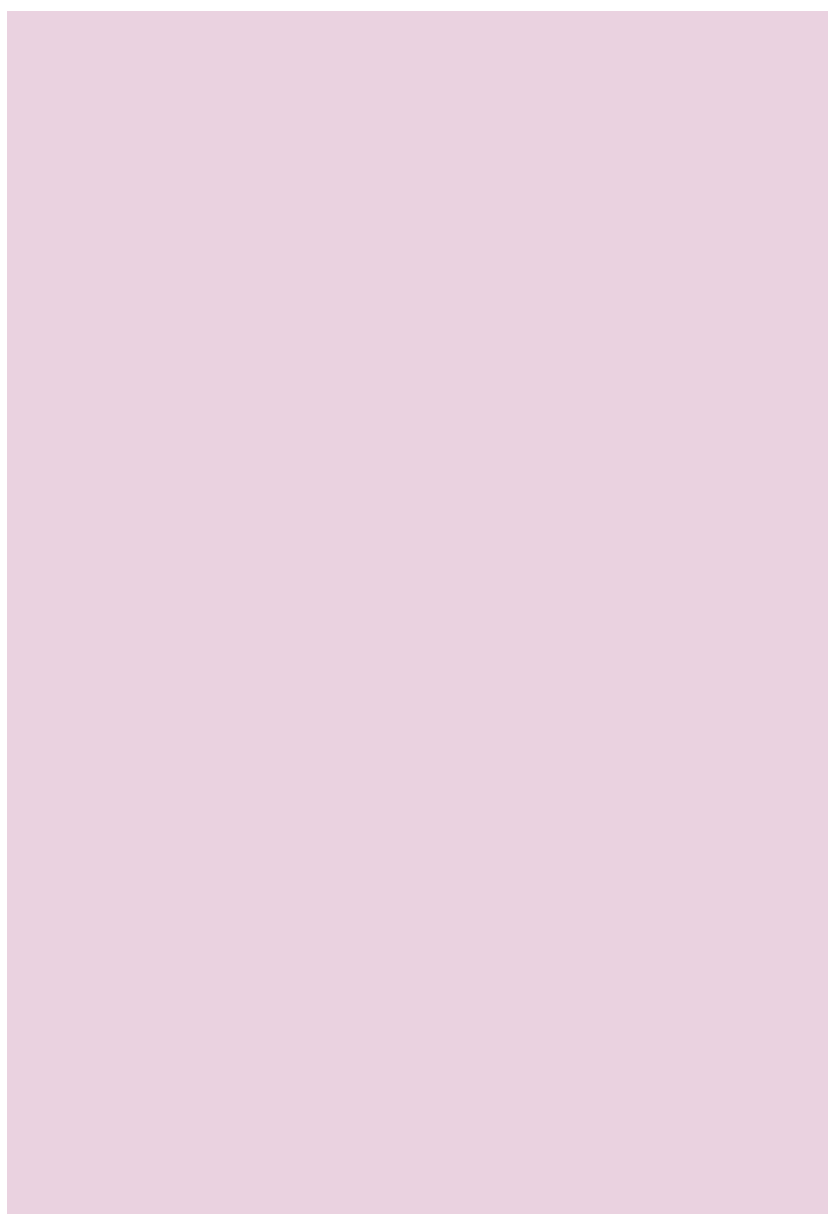
Teosta saa lainata. Kirjailijan nimeä ei tarvitse mainita.

Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

Kustantaja: Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi

ISBN: 978-952-498-692-2

Suurelle orvolle

Lukijalle

Tämän kirja perustehtävä on paljastaa kärsimyksen perimmäiset syyt ja pysyvän onnellisuuden salaisuudet. Sen tarkoitus on myös puhdistaa uskontojen ja skeptisen tieteen dogmeja ja johtaa mahdollisimman uskomusvapaaseen maailmankuvaan, jota kyseiset auktoriteetit eivät määrää. Sen olennaisin tehtävä on kuitenkin esitellä ns. ”olkoon niin periaate” ja kirjan loppuun sijoitettu ”yllättävä loppupäätelmä”, jotka yhdessä ovat keskeisiä avaimia pysyvän jalansijan ja elämän syvyyden etsinnässä.

Kirjan hieman tavallisesta poikkeavan rakenteen avulla on pyritty etsimään uutta keinoa esittää yleensä hankalina pidettyjä ”syväasioita”. Sen muoto matkii ihmisen omaa ajattelu-prosessia, jossa ajatus tuottaa seuraavan ajatuksen ”samankaltaisuuden juuresta”. Toivomme näin liian pitkän yhteen asiaan keskittymisen näivettävän vaikutuksen tulevan torjuttuksi. Koska ihmisen ajatus palaa kypsyneenä menneisyyden mielenkiintoiisiin oivalluksiin, pyrkien niitä laajentamaan ja syventämään, myös kirja pyrkii aasinsilloilla toisiinsa yhdistettyjen kirjoituspolkujen seurauksena samankaltaiseen syventämispaluuseen.

Eräs keino mainittujen syväasioiden esittämiseksi ovat symboliset tarinat ja kertomukset. Siksi myös niitä on sisällytetty teokseen. Onpa symboliikka sitten peräisin taruista, myyteistä, saduista, nykyaikaisista *inspiroituneista* tarinoista, tai elokuvis-

ta, niiden pohdiskelulla - ja toisaalta kyvyllä esittää jotakin enemmän - on eräs olennainen merkitys johon palataan myöhemmin.

Kirjassa on käytetty runsaasti sitaatteihin asetettuja sanoja. Niiden tarkoitus on viestittää että jähmeä kirjaimellinen sana ei riitä kuvaamaan tavoiteltua syvyyttä, vaan tarvitaan sanallisen tason ylittävään oivallusta. Sana on tällöin steriilin ja teoreettisen kirjaimellisuuden sijaan ymmärrettävä viitteenomaisesti. Teoreettisen jäykän pintatason merkityksen ylittäminen ja kurkottaminen *tarkoitettuun sisältöön* avaa syvyyssuunnan oven.

Olemme myös päätyneet käyttämään samasta asiasta yhden sanan sijaan useita, mahdollisimman kuvailevia sanoja. Jotta sanallinen merkitys kyettäisiin ylittämään ja yllettäisiin ideatasolle, filosofisessa tekstissä tarvitaan mahdollisimman suurta kuvailevuutta joka voi sytyttää tarvittavan oivalluksen tarkoitusta. Siksi teos sisältää myös melko runsaasti ”sanahirviöitä”, joiden tarkoituksena on pyrkiä mahdollisimman suureen kuvailevuuteen. Samalla se pyrkii välttämään merkityssovittuja sivistyssanoja, joiden sisällön ilmaisuvoima on kuollut termiä vieraasta kielestä siirrettäessä, ja joiden merkitys on jäänyt oivalluksen sijaan hengettömän muistitiedon ja ulkoluvun varaan.

Alkuperäinen ajatuksemme oli, käsittely ja pohdiskelusyistä, että kirjaa luettaisiin vain yksi esseemittainen kirjoitus päivässä. Lukija tekee tietenkin itse valintansa, sillä toki sitä voi myös lukea myös perinteisesti yhteen menoon, tai vaikkapa sieltä täältä selaillen. Yksittäiset tekstinkatkelmat ovat kuitenkin

kin melko pelkistettyjä tiiviitä ja sisältävät tyyllisiä vaihteluita, johtuen kulloisenkin aiheen ilmaisuvaatimuksista?

Mainitun pelkistetyn kirjoitustavan syynä on, että informaatioaikakaudellamme olennainen tieto on hukkunut massaan, eikä lukijoita haluta turhaa raskauttaa ylimääräisellä painolastilla: Olennainen ”sokeri” on pyritty kuljettamaan tehokkaasti omaan astiaansa hiekanjyvistä välittämättä, senkin uhalla, ettei teksti kokonaisuudessa heti avaudu, vaan olennaiselle pohdiskelulle jää sijaa. Samasta syystä pyritään olemaan tarpeettomasti ”puhkeluttamatta” ja toisaalta viljellään viitteenomaista päättelyä herättäviä kiertoviittauksia.

Pohdiskelevan lukemisprosessin tarkoitus on moneen suuntaan rönsyilevän kokonaisuuden avulla pyrkiä seulomaan esiin olennainen tieto, joka vastaa ikuisesti tuoreisiin kysymyksiin: Mikä on elämän tarkoitus? Miksi me olemme täällä? Kuinka on mahdollista, että on olemassa maailma, joka toimii tarkoituksenmukaisesti monella tasolla? Mistä tulemme? Mitä tapahtuu kuolemassa?

Olennaisen tiedon osat muistuttavat palapeliä, joka muodostuu pienistä muruksista. Kasvaen ja osia toisiinsa enenevässä määrin sovittaen, henkilökohtainen oivallustieto muodostaa lopulta *toteutuvan* kokonaisuuden: Tietoa seuraava *tie* johtaa monien vaiheiden jälkeen kokemukseen, jota nimitetään eri kulttuureissa eri nimillä. Niitä ovat mm. Valaistuminen, Uudestisyntyminen (käsitteen merkityksellä ei tässä tarkoiteta uskonnollista hurmostilaa), Samadhi ja Herääminen. Kokemusta voidaan kutsua myös minuuden synnyksi tai Ydinkokemukseksi.

Ihmisen sisimpään johtavan tien lisäksi on olemassa myös toinen tiedon suunta, subjektiivisen tieteen tie. Se johtaa sisältä ulospäin, maailman tutkimiseen, mutta se ei rajoitu tai pysähdy materian rajalla, vaan tutkii materian taustalla vaikuttavia voimia ja lakeja - ei ulkopuolelta kuten perinteinen tiede - vaan sisäpuolelta...

Kirjoituksista muodostuvan kokonaisuuden eräs perustehtävä on myös vastustaa sokeaa uskoa ja sen toista ääripäätä, perusteetonta epäilyä. Lukijan oman harkinnan varaan jää, missä määrin kirjoittaja tavoitteissaan onnistuu, sillä joukkoon on ehkä eksynyt myös väärinkäsityksiä ja erehdyksiä... Ne tulee sivuttaa kirjailijan naiiviutena, sillä jokaisen oikeus ja velvollisuus on koota syvätiedon palapelinsä itse.

Kirja tavoittelee kuitenkin vilpittömän etsijän näkökulmaa ja on valmis tekemään löytöjä *kaikista* elämänilmiöistä, uskonnoista, tieteistä, filosofioista, mutta ennen kaikkea *"aikojen viisaudesta"*, joka painottaa oman toiminnan työstämistä totuuden kuvaksi, jotta voisi nähdä "palasiksi hajonneen Sammon osat" oikeassa valossa.

Osien yhteen kerääminen ja sisäinen "Suuri työ", on vaikea tehtävä ja sen tavoittelua leimaa seuraava perusvirhe...

Miten olla hyvä

Lähes kaikki haluavat olla hyviä ihmisiä. Keinona tämän päämäärän saavuttamiseen käytetään yleensä hyvien ihmisten matkimista ja pahan poiskitkemistä sisimmästä.

Kun etsijä tekee päätöksen olla moraalinen ja hyvä, sellainen kuin ihmisen tulee olla, kaikki alkaa yleensä hyvin: oikeamielisyys pyrkiminen antaa voimaa, varmuutta ja hyvää mieltä. Hyvyyden tarpeeseen herännyttä motivoi ehkä uskonto tai muu vaikutin, mutta motiivista riippumatta alkaa pidemmän ajan kuluessa kuitenkin huomaamatta syntymään ongelmia: Sisäinen katkeruus ja alitajuinen paine alkavat lisääntyä. Tätä ei yleensä osata yhdistää alkaneista moraalisista ponnisteluista johtuvaksi.

"Pahan", olkoonpa se missä muodossa tahansa, poiskitkeminen ja sitä vastaan taistelu aikaansaavat ainoastaan sen piilottamisen päivätajuiselta huomiolta. Se ei suinkaan poistu meistä vastustamisen avulla, vaan torjuminen piilottaa sen alitajuntaan. Huonoutta vastaan pystytetään sisäinen muuri, joka estää sitä nousemasta esiin. Tätä eräs "hyvin tunnettu viisauden mestari" tarkoitti viittauksessaan kalkittuihin, ulkoapäin hienoihin hautoihin, joiden sisällä on kuitenkin luita ja kaikenlaista saastaa.

Pidempään jatkuessaan sisäinen tukahduttaminen aikaansaa yleensä jonkinlaista neuroottista käyttäytymistä, kiirettä ja puritanismia, henkilön tahdosta ja motiivin voimakkuudesta

riippuen. Se aikaansaa myös tilan, jota voidaan kutsua ulko-kuoren muodostumiseksi: Yhä suurempi ristiriita alkaa vallita sisäisen elämän ja ulospäin näytettävän roolin välillä. Näin ihmisestä tulee vähitellen oman elämänsä näyttelijä. Pahinta kyseisessä tilanteessa on se, että ihminen näyttelee moraalista roolia myös itselleen, vaikka osin on kipeän tietoinen omasta puutteellisuudestaan.

Tässä kehitysvaiheessa moni pyrkijä, yleensä itseltäänkin vähin äänin, luopuu pyrkimyksistään. Mikäli hänen tahtonsa on vahva, hän kuitenkin jatkaa. Tällöin on tarjolla uusi ongelma: Alitajuntaan torjuttu, alunperin ehkä viatonkin materiaali, pyrkii nostamaan päätänsä entistä pahemmassa muodossa. Syntyy vinoutuneita ajatuksia joiden tiedostamattomaan painamiseksi tarvitaan entistä enemmän voimaa. Kyseinen tilanne koetaan yleensä "kilvoitteluna", mutta se on kieroutunut tila joka on seurausta "luonnollisen" väärästä käsittelytavasta.

Joustava mieli keksii tämän ehkäisemiseksi tavan ulkoistaa syntynyttä painetta ja viimeistään tässä vaiheessa kuvaan mukaan astuu muiden "moraalinen vahtiminen". Useimmille on tuttua itseään hurskaina pitävien taipumus panetella selän takana kanssakulkijoitaan. Jos sattuu elämään saman katon alla tällaisen henkilön kanssa, voi todeta elävänsä maanpäällisessä helvetissä, päinvastaisista vakuutteluista huolimatta.

Mitä olisi tehtävä kun arvokas päämäärä näin muuttuu vähitellen vastakohtakseen (tästä esimerkkinä uskonnollinen fundamentalismi, josta on paljon surullisia esimerkkejä, ja joiden juuri on väärässä pahankäsittelymetodissa). Seuraavaksi pyritään esittämään "uusi" keino.

Älä tee pahalle vastarintaa

Tämä on ikivanha neuvo, mutta sen merkitys on ulotettu korkeintaan ulkomaailman toimintaan ja yleensä puolinaisesti. Gandhi lienee osannut toteuttaa sitä nykyaikalaisista parhaiten. Sillä on kuitenkin eräs puoli, jota ei ole osattu ottaa riittävästi huomioon. Tämä puoli on sisäinen.

Kuten aikaisemmin totesimme, johtaa pahan poiskitkemispyrkimys sisäisen huonouden kasvamiseen ja ikuiseen ristiriitaan, jossa pyrkijä joutuu piilottelemaan osaa itsestään, itseltään. Tästä seuraa myös, että aitous katoaa ja tilalle muodostuu rooli, ulkokuori, jota esitetään.

Mistä tämä johtuu? - Siitä että, "paha" saa voimansa sen vastustamisesta. Se energia, joka suunnataan pahan poistamiseen, lisääkin vastaavalla määrällä sen voimaa. Tämä johtaa alitajuisen tajunnanosuuden kasvuun ja aikaansaa esteen olla havaitsematta huonoutta, tai huonoutena pidettyä asiaa, ennen sen tietoisuuteen pääsyä. Tämä on torjunnan syntymekanismi, jota voidaan nimittää myös tiedostamattomaksi teko-pyhyydeksi. Näin syntyneellä torjunnalla on omat seurauksensa jotka näkyvät yksilötason kautta yhteiskunnallisilla tasoilla, mutta siitä myöhemmin...

Mitä voidaan siis tehdä? Kuinka voimme tulla aidosti hyväksi ihmisiksi ilman, että sisällämme on torjuttua roskaa? Eräs käytännön neuvo on: kulje ohi ja katso, että ulkoinen toimintasi ei

muutu suuntaan eikä toiseen. Asiaa voidaan lisävalaista vertausten avulla: Kuljet vilkkaan torin poikki, jossa joku sieltä täältä huutelee ilkeitä herjoja. Vanhan metodin mukaan jäät riitelemään herjaajan kanssa, mutta "uuden" mukaan jatkat kulkuasi eteenpäin.

Toinen neuvo, vaikka se ensi alkuun saattaa kuulostaa epäilyttävältä on: Älä muuta sisäisiä virikkeitä ja ajatuksia, vaan anna kaiken olla sellaisenaan, koskematta mihinkään. Mieleenhän voi nousta kaikenlaista materiaalia. Niin hyviä kuin pahoja virikkeitä voi syntyä. Ratkaisevaa on, että niiden vastustamiseen ei kuluteta energiaa, ja että ne eivät aiheuta väärää toimintaa.

Kutsumme em. sisäistä asennetta: "Koskaan et muuttua saa periaatteeksi".

Muuttamattomuuden esitaistelijoita

Aikaisemmin esitetystä metodista, jota voidaan kutsua myös *pahan vastustamattomuudeksi*, ovat osia kaivaneet esiin mm:

Pekka Ervast, joka toteaa mm. näin: *"Hän ei saa taistella, vaan hänen täytyy voittaa. Hän ei saa tappaa mitään itsessään; hän voittaa heikkoutensa ja ottaa niiden voimat palvelijoikseen. Paha voitetaan rakkaudella, ei väkivallalla... Meidän ei tule vastustaa pahoja himoja ja haluja itsessämme, vaan meidän tulee ne voittaa. Ihmisen tulee voittaa itsensä. Ja kun ih-*

minen on voittanut pahan omassa sisäsään, silloin hän sen voittaa muissa, sillä ihminen voi voittaa ainoastaan sen, jota hän rakastaa. Jos ihminen rakastaa eläintä sisässään, silloin hän sen voittaa, mutta jos hän sitä vihaa, niin hän saa alitui- seen taistella ja langeta. Tämän ymmärtää se joka tietää mitä rakkaus on, sillä rakastaa pahaa on aivan toista kuin olla pa- han orja."

Myös Anthony de Mello tunsu tajuntaa harmonisoivan lain todetessaan: *"Kun kiellätte itseltänne jotakin, joudutte sen vangiksi. Ainoa tapa päästä tilanteesta on nähdä sen läpi". "Kun taistelette jotakin vastaan, sidotte itsenne siihen ikiajoik- si. Niin kauan kuin taistelette, annatte sille lisää voimaa. An- natte sille lisää voimaa saman verran kuin mitä käytätte sitä vastaan taistelemiseen".*

Vanha Buddhalainen viisaus toteaa pelkistetyn ytimekkäästi: *"Vain vapaudessa mieli voi tulla kurinalaiseksi."* Myös Krish- namurtin tarkkailumetodi, joka poikkeaa Gurujen opetusten valtavirrasta, on tietyssä mielessä sama asia kuin mihin aiem- min on viitattu.

Väitän myös että tämä oli "Suuren Neuvonantajan" keskeisin opetus. Tunnetuin lausahdus, joka tulee tulkita myös sisäistä toimintaa ohjeistavana kuuluu: *"Älkää tehkö pahalle vastarin- ta; vaan jos joku lyö sinua oikealle poskelle käännä hänelle toinenkin".* Toinen tunnettu, mutta huonosti ymmärretty koh- ta kuuluu: *"Mies kylvi peltoonsa hyvää siementä. Mutta kun kaikki nukkuivat hänen vihamiehensä tuli, kylvi vehnän sekaan rikkaviljaa ja meni pois. Kun vilja nousi oraalle ja alkoi tehdä tähkää, rikkaviljakin tuli näkyviin. Työmiehet menivät silloin*

isäntänsä luo ja sanoivat hänelle: Herra etkö sinä kylvänyt peltoosi hyvää siementä? Mistä siihen on tullut rikkaviljaa? Isäntä sanoi heille: se on vihamiehen työtä. Miehet kysyivät silloin häneltä: Tahdotko että menemme kitkemään sen pois? En, hän vastasi, te voitte rikkaviljaa kootessanne vetää sen mukana vehnääkin? Antakaa niiden kasvaa yhdessä elonkorjuuseen asti..." On olennaista olla kitkemättä, ettei menisi hyvää mukana.

Apokryfisestä Tuomaan evankeliumista löytyy olennaisia pahan vastustamattomuuteen opastavia kohtia. Monet niistä ovat käsittämättömiä ilman aiempia "löydöksiämme": *"Tulkaa sellaisiksi jotka kulkevat ohi"*. Tai: *"Autuaita ovat ne joita vihaataan ja vainotaan, mutta ei ole paikkaa johon heidät ahdistetaisiin"*. Viimeksi mainittu käy ymmärrettäväksi kun harjoittaa vastarinnattomuutta pelkoihin. Voimallinen viittaus aiheeseen löytyy myös samaisesta Tuomaan evankeliumista. Merkityksen mukaan suomennettuna se kuuluu näin: *"Opettakaa minua siitä kivistä jonka rakentajat hylkäsivät. Se on kulmakivi"*. Mihin tämän minuuden kehittäminen johtaa ja mitä sillä tarkoitetaan?

Minuuden synty

Ihmisessä on eräs elementti joka on pysyvän onnellisuuden kannalta olennainen. Sitä voidaan kehittää, sillä vaikka se on olemassa, se ei ole yleensä kovin tietoinen, puhumattakaan

siitä, että olisi saavuttanut täydellisyyden. Tämä elementti on se joka sanoo ihmisessä: minä olen.

Se on kaiken tarkkailija ja todistaja. Se on ilon ja surun yläpuolella ja sallii niiden esiintyä tajunnassa puuttumatta asiaan. Se ei torju tai tukahduta, vaan päinvastoin sen kehitykselle on ominaista alitajuisen tajunnanosuuden asteittainen väheneminen. Sen täyttymyksen tila on kokonaan osittumaton ja vaila alitajuisia torjuntamekanismeja.

Tälle tajunnantilalle on eri kulttuureissa, eri aikakausina, annettu erilaisia nimiä, joita ovat mm: Valaistuminen, Uudesytyntyminen ylhäältä, Satori, Jumala, Samadhi, Ydinminäkokemus, Naguaali ym.

Ajallemme tyypillisen kiireen ja ulkoistumisen myötä sen tiedostus on jäänyt taka-alalle. Ajattelijaan samaistuminen ja emotionaaliset epäpuhtaudet eivät päästä esiin sen tietoisuutta, vaan mieli samaistuu kaoottisesti ulkoisiin tai sisäisiin kohteisiin, vailla pysyvää tyyssijaa. Minä, on sama kuin tietoisuus, joka jää jäljelle silloinkin kun ajatusten virta pysähtyy...

Itämailla on esitetty teitä tämän pysyvän onnellisuuden kannalta olennaiseen kokemukseen. Myös oikein ymmärretyt Jeesuksen opetukset tähtäävät tähän päämäärään, vaikka moninaiset väärintulkinnat, valtapyrkimykset ja niistä edelleen kehittyneet väärintulkinnat ovat sotkeneet hänen todellisen sanomansa pahemman kerran. Alla olevissa kirjoituksissa olen pyrkinyt esittämään osia suvaitsevaisuuden ja tajunnan rajoittamattomuuden tiestä, joka on olennainen länsimaisen ihmisen mielenlaadun kannalta. Olennainen siksi, että pakko ja

tukahduttaminen johtavat ulkoistuneessa länsimaisessa elämänmenossa yleensä päinvastaiseen tulokseen, eli alitajunnan kasvuun, kuten aikaisemmin totesimme. Pyrimme myöhemmin osoittamaan, että tämä oli myös Jeesuksen eräs keskeisistä viesteistä.

Minuutta siis kehitetään tulemaan tietoiseksi, suhtautumalla "pahaan" tajunnansisältöön uudella tavalla, eli vastustamatta. Näin se pysyy tietoisena ja sitä voidaan käsitellä suvaitsevaisuuden ja ymmärtämyksen, sanalla sanoen, rakkauden keinoin.

Em. menettely johtaa ennemmin tai myöhemmin, edellyttäen että on tullut oikein käsitetyksi, spontaaniin valaistumiskokemukseen jonakin rauhan hetkenä. Tämä minuuden synty on ihmiselle äärimmäisen olennainen, vaikka sen esittäminen kirjaimin on valjua, tavanomaista ja asia asioiden joukossa.

Entä mikä merkitys oli "Suuren neuvonantajan" sanoilla: "Opettakaa minua siitä kivistä, jonka rakentajat hylkäsivät, se on kulmakivi." 1. Minä, on kaikissa ihmisissä vaikuttava "sina-pinsiemenenkaltainen" minuus, ei tietenkään Jeesus itse (kyse on verhotusta symboliikasta, kuten hyvin monet muutkin hänen, liian usein suoraan tulkitut, puheensa) opettaminen on kehittämistä. 2. "Kivi", on rakennuksen valmistumisen olennainen osanen, päämäärän saavuttamisen väline. Voidaan myös kääntää sanoilla; sen kiven avulla. 3. Rakentaja = Itsekasvattaja, valaistumisen päämäärään pyrkijä. 4. Hylätty kivi = Keino, jonka kaikki itsestään selvänä epäkelpona elementtinä hylkäsivät, eli sisäinen vastarinnattomuus, ja ryhtyivät taiste-

Mikä on pysyvän ja katoavan onnellisuuden ero? Mitkä ovat tiedemaailmankuvan puutteet? Oliko uskonto alun perin sokeaa uskomista, vai jotakin muuta? Onko olemassa keinoa vapautua sisäisestä ristiriidasta ja ulkoisesta teeskentelystä? Miten olla hyvä ihminen? Onko ihmisellä sittenkin sielu? Mitä olivat muinaiset mysteerit ja mihin ne pyrkivät?

Kirja etsii uudenlaisen lähestymistavan avulla vastausta mm. näihin kysymyksiin.

Entä voiko sattuma luoda suunnattoman monimutkaisia rakenteita? Miksi jotkut uskovat niin? Onko meillä luoja? Jos on, miksi hän sallii kärsimyksen? Onko olemassa kattavaa maailmanselitystä? Miten päästä sisäänrakennetusta harhasta oikeaan näkökulmaan...

